ἤγουν συλλαβήν· τῶν δὲ φωνηέντων, μακρὰ μὲν ἐστὶν δύο· η καὶ ω· λέγονται δὲ ταῦτα μακρά· ἐπειδὴ τὸ μὲν, η ἀκφωνούμενον, μὴ κύνει τὸ στόμα· ὡς ἐπὶ τὰ ὦ τὰ ἀκατάρωθεν· τὸ δὲ ω· ἀκφωνούμενον, μὴ κύνει τὰ χείλη· ὡς ἐπὶ τὴν ῥῆνα καὶ τὸν πόγωνα· ὡς οὖν μὴ κυνόν τὰ τὴν ἐπιφάνειαν, τῶν φωνηκῶν ὀργαῦον ὑπὲρ τὰ ἀλλαφωνήεν τὰ, μακρὰ λέγεσθαι καὶ ἐνομοθετήθη· καὶ πάλιν μακρὰ μὲν λέγονται, ὅτι ἀκατονταύτων, ἀπὸ δύο φωνηέντων συγκεῖ· οἷον φάος φῶς· δημοσθένεια, δημοσθένη· βραχεῖα δύο· ἐ φιλόν· καὶ ο μικρόν· λέγονται δὲ ταῦτα βραχεῖα διὰ τὸ αὐτὰ πάλιν δρόσοι οἱ παλαιοὶ γραμματοῦθέτα· παρὰ ξέχοντας ἀφθέγγοντο αὐτά· καὶ οὐ τὸ σαύτην ὥραν, ὅσην ἐπὶ τοῦ η καὶ ω ἐποί

περὶ δὲ τῆς λέγονται μακρά· βραχεῖα· καὶ δίχρονα·

βραχεῖα·